Ботевъ (съкрушенъ, съ отпадналъ гласъ). Свършено е всичко . . . Левски! Уловенъ! Предаденъ! Кой би могълъ да го замѣсти? (Внезапно съ буйна ярость). Не! Не! Не е свършено всичко . . . Има кой да продължи . . . (Тжжно). Пакъ предателство . . . Пакъ измѣна . . . Жалки роби!

(Кьосето прескача, Ботевъ се готви следъ него, остава за мигъ замисленъ, уловилъ съ една ржка оградата. Тихо). Уловенъ! . . . Неуловимиятъ . . .

Завѣса

КАРТИНА ЧЕТВЪРТА

(Букурещъ. Печатницата на Каравеловъ. На два ката. Долу хъшоветѣ спятъ, горе, на тавана, Ботевъ пише предъ една мъждукаща лампа. Нѣкои хъркатъ, други кашлятъ, натъркаляни по земята, безъ възглавници, завити съ вестници, други се чешатъ на сънь, бълнуватъ).

Ботевъ (пише). И въ историята на нашия потъпканъ и поробенъ днесъ народъ се срѣщатъ страници, въ които българскиятъ гений е записалъ такива важни и знаменити събития, които ни даватъ право да се гордѣемъ, че и ние сме. . . (Нервно). Уфъ! Дишката пакъ се разхърка! Утре ще го накарамъ да спи презъ деня. . . И тъй. . . (Вънъ се съмва) и ние сме внесли нѣкога нѣщо въ историята на общочовѣшкия напредъкъ . . . (Единъ по единъ хъшоветѣ се пробуждатъ, протѣгатъ се, ставатъ, бѣбрятъ.) и които, разбира се, трѣбва да възбуждатъ почитъ и уважение не само въ душата на . . . (Навежда се презъ перилото надолу.) Хей! Мирни, ей сега ще викна комисарьтъ! Тукъ азъ пиша ли, или какво правя?

Дишката. Прощавай, бай Христо! (Къмъ момчетата). Млъкъ! Брей!

Ботевъ (отгоре). Хей, Кьосе! Дръжъ! (Хвърля му. една монета). Дано мирясате, като напълните търбуситѣ! Хемъ, мислете му, тая е последната дето я разваляме! Хайде, на работа! (Продължава да пише, момчетата почватъ да въртятъ машината, да сгъватъ вестника).

Кьосето (влиза съ единъ кошъ хлѣбъ и пакети). Хайде, на работа! (Всички се хвърлятъ къмъ него, постилатъ вестници на земята, разграбватъ донесеното).

Иванъ Дългиятъ. Слизай, бай Христо, че хлѣбътъ огладнѣ! (Ботевъ пише, унесенъ въ дълбока размисъль, и не ги чува; нѣколко гласа повтарятъ:) Бай Христо! Стига вече, слѣзъ да си починешъ, да хапнешъ!

Ботевъ (отъ горе). Добре! Ида! (Продължава да пише. Хъшоветѣ се боричкатъ, пѣятъ, смѣятъ се). Хайде! Яжте и безъ менъ! Азъ ще слѣза като си свърша статията . . .

(Хъшоветѣ сѣдатъ по земята, връзъ вестницитѣ)